

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSP 197/21, po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2022 r.,

- 1. pozostawia skargę bez rozpoznania;**
- 2. zwalnia M. S. od opłaty oraz wydatków niniejszego postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

M. S. (dalej: skarżący) pismem z 7 stycznia 2022 r., wniósł skargę na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie o sygn. akt I NSP 197/21. Nadto skarżący wniósł o: stwierdzenie przewlekłości w sprawie oraz przyznanie z tego tytułu 20.000 zł od Skarbu Państwa, wydanie zalecenia „zaprzestania postępowań bezprzedmiotowych na rzecz zajmowania się dotyczącymi moich próśb oraz których potrzeba wynika z okoliczności jakie wskazywałem oraz wskazuję w uzasadnieniach”. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że podtrzymuje swoje stanowisko zawarte w poprzednich pismach. Na pozostałych 9 kartach pisma, Skarżący nie odnosi się do postępowania sądowego.

W niniejszej sprawie ustalono, że Sąd Najwyższy postanowieniem z 15 grudnia 2021 r. w sprawie I NSP 197/21 pozostawił bez rozpoznania skargę M. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSP 148/21. Skarżący został pouczone, że wydane postanowienie jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: u.s.p.p.) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania)

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że art. 3 u.s.p.p. zawiera zamknięty katalog postępowań, których może dotyczyć skarga o stwierdzenie przewlekłości w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 1 września 2021 r., I NSP 112/21; z 21 lipca 2021 r., I NSP 89/21). W niniejszej sprawie przedmiotem skargi na przewlekłość postępowania jest postępowanie toczące się przed Sądem Najwyższym o stwierdzenie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt I NSP 148/21. W ww. katalogu nie zostało wymienione postępowanie o stwierdzenie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, zatem nie jest dopuszczalne wniesienie skargi

na przewlekłość postępowania sądowego, której przedmiotem jest takie postępowanie.

Zgodnie z treścią art. 8. ust. 2 u.s.p.p. w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. Wobec powyższego, w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy postępowania karnego. W sytuacji niedopuszczalności skargi zastosowanie ma art. 430 § 1 k.p.k. obligujący Sąd do pozostawienia jej bez rozpoznania. Niedopuszczalność skargi M. S. prowadzi zatem do konieczności pozostawienia jej bez rozpoznania na podstawie przytoczonych powyższej przepisów.

Rozstrzygnięcie o wydatkach niniejszego postępowania, wynika z treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 8. ust. 2 u.s.p.p.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.